

NYÁRI VÁNDORTÁBOR A MECSEKBEN

Legyél Te is erdei vándor! – érkezett a felhívás Kis-Pál Zsuzsanna tanárnőtől tavasszal, amelynek keretében egy hétre hívtok bennünket a Mecsekbe. Mentünk is. Kis csapatunk 2018. július 4-én okosan megpakolt hátizsákokkal találkozott az autóbusz pályaudvaron.

Jókedvünk már az utazással kezdődött, s még az sem vette el, hogy mikor Pécsre értünk, szemerkélt az eső. Szerencsére hamar elállt, s mire az állatkertbe értünk már a nap is kisütött. A nap fénypontja ezután következett: egy korabeli Csepel D-344-es teherautó platóján utazva értünk Vágotpusztára. A Mecseki láthatatlanokról szóló ismertető után idegenvezetőnk magunkra hagyott, a szálláshelyünkig már turistajelzést követve jutottunk el. Mire Sikondára értünk, kissé elfáradtunk, de sebj: egy kis pihenő, finom vacsora és indult az éjszakai túra. Szerencsére, aki zseblámpa nélkül jött, az sem veszett el. Az éjszaka hangjai, az igazán tiszta csillagos égbolt látványa felejthetetlen maradt számunkra.

Másnap a mánfai Árpád-kori templom megtekintése után a Melegmányi- és a Nagy-Mély-völgy csodálatos karsztképződményeit jártuk végig. Útközben még ünneplésre is sor került, az útszéli vendéglőben finom limonádéval és édességgel köszöntöttük egyik társunkat névnapján. Hiába volt lábunkban 17 km, este egy kis pingpongozás még belefért az erőnkbe, sőt az activity-t is élveztük.

A harmadik nap reggelén összepakoltunk és a táborhelyet rendben hagyva Budafa irányába indultunk. A

Rákos-völgyön át Kövestető felé haladtunk, majd

elértük Zobákpusztát. Miután berendezkedtünk sátrainkba, a fiúk tüzet gyújtottak, a lányok hagymát, burgonyát tisztítottak, a nagyok megfőzték és közösen elfogyasztottuk a paprikás krumplit. Elég fáradtak voltunk, így a sátrakba látogató rovarokkal, csigákkal nem nagyon törődve jót aludtunk.

Amire ébredtünk, az nem volt szívderítő: lógott az eső lába és nemsokára el is eredt. A délelőtti eső ugyan elmosta a strandolás lehetőségét, de vigaszképp délután kisütött a nap és egy gyönyörű völgyben tettünk rövidebb túrát. Mivel az édességhiány tünetei kezdtek néhányunknál jelentkezni, közösen kitaláltuk, hogy bevesszük a tábor konyháját és nekiállunk palacsintát sütni. Élmény volt készíteni is és megenni is!

Következő reggel ismét pakolás. Püspökszentlászló nyugalmat árasztó, rendezett faluján keresztül vezetett az utunk.

A templomból hallatszó orgonaszó misére hívott bennünket. Jól esett lelkünknek (testünknek is) a pihenő.

Újult erővel indultunk a Réka-kunyhó irányába és délután már nagyon vártuk a Dombay-tóban való fürdést. Meg is érkeztünk, s a nap hátralévő részét a parton töltöttük.

Utolsó előtti napunkon felkapaszkodtunk a Mecsek legmagasabb pontjára, a 682m magas Zengőre. Épp visszaértünk sátrainkhoz, mikor leszakadt az ég. Esett, esett, pedig még este a pécsváradi várba kellett jutnunk, ahol a várlátogatást követően a vacsora is esedékes volt. És amilyen szerencsénk volt: mire mindenki elővette esőkabátját (akinek nem volt, annak kukászsákból igazán csinosat készítettünk), elállt. Így még az esti közös tábortűzgyújtás, szalonnasütés sem maradt el. Késő este a sátorbeázás következményeit megelőzve fogtuk ágyainkat, kihoztuk és az utolsó éjszakát együtt töltöttük. A tücsök és kabócák ciripelése, az esti mese története mintha visszafelé vitte volna az idő kerekét és észre sem vettük, mikor aludtunk el.

Másnap reggel immár harmadszor kellett pakolni, takarítani, de ez már a hazautazást előzte meg. A bátrabbak még fürödtek egyet a tó vizében, aztán irány a busz.

Szerintünk nemcsak új dolgokat tanultunk meg (többek közt: milyen a turistajelzések rendszere;

hogyan lehet esőben a sátor előtti konnektorból telefont tölteni; hogyan mutogassuk el a leghetetlenebb dolgokat; ha nem jobbra kell menni, akkor balra – ettől még nem esünk kétségbe, max. néhány km-rel többet megyünk), hanem összekovácsolódtunk, közös élményeket szereztünk.

Ha kedved van, jövő nyáron: Legyél Te is erdei vándor – a Mátrában!

